

nen, naar man samtidig skærer denne Krone ned med alle 100 pCt.? Den højtærede Sundhedsminister erkender jo selv, at den Krone i Ekstratilsbud, som Kasserne fik i 1921, da stod i Kurs af 67,2, saaledes at hvis Regeringen virkelig vilde have Parikronen anerkendt nu, kunde den dog kun nedskære den med 32,8 pCt. og ikke med alle 100. Principielt maa jeg i øvrigt fastholde, at Parikronen i Forbindelse med Sygekassetilsbudet er ingen retfærdig Værdimaaler. Den retfærdige Værdimaaler maa være det indenlandske Pristal og ikke Kronens Købeevne i London eller Amerika. Og ganske paa samme Maade med Nedskæringen af Medicintilsbudet, som foreslaas i Lovforslaget. Indtil vi fik Loven af 6. Maj 1921, var Kasserne Medicinudgifter slet ikke statstilskudsberettigede, men ved nævnte Lov blev der ydet Kasserne et Statstilskud paa $\frac{1}{4}$ af de samlede Medicinudgifter, og nu borttager man fuldstændig dette Tilskud, nedskærer dem med alle 100 pCt., uagtet Kronen, da vi fik Tilskuddet, havde en Værdi af 67,2 Ø. Vilde man altsaa, som Venstre skriver i Betænkningen, anerkende Parikronen paa dette Omraade ogsaa, kunde man naturligvis kun tage Forskellen paa Kronens Værdi i 1921 og nu, og den Difference er altsaa 32,8 pCt., medens man tager alle 100 pCt.

Med Hensyn til Nedskæringen af Statstilskuddet til Lægeudgifterne kan jeg henholde mig dels til mine Udtalelser ved Sagens første Behandling her i Tinget, dels til, hvad der fra mit Partis Side er anført i Betænkningen.

Hvis man nu vil spørge, hvem det er, der kommer til at betale denne Nedskæring, maa jeg fastholde, at det bliver i overvejende Grad Sygekassemedlemmerne, og for Kasserne bliver Spørgsmaalet da, om de skal lade de syge alene bære Byrden ved formindskede Ydelser fra Kasserne Side under Sygdom, eller om man i overvejende Grad skal lade de raske betale Nedskæringen ved forhøjet Kontingent. Det første er jo i højeste Grad antisocialt, og det sidste er uigennemførligt, medmindre man vil løbe den Risiko, at de allerfattigste af Medlemmerne maa træde ud af Kasserne, fordi de ikke længere kan skaffe det yderligere forhøjede Kontingent. Og dette gælder jo i særlig Grad de mange arbejdsløse, af hvilke der endnu er en 63 000—64 000 i vort Land.

Det er jo ingenlunde saadan, som den højtærede Sundhedsminister stadig gentager, at Sygekasserne let kan bære en Ned-

skæring; Virkeligheden taler et helt andet Sprog, hvad der fremgaar af en Skrivelse, som Udvalget har modtaget fra Sygekasseinspektøren, og af Sygekasseinspektoratets Beretning for 1925, som er den sidste, der er tilstillet os.

Lad os en Gang se paa saavel Kasserne Driftsregnskaber som deres Status — man maa da indrømme, at det ser foruroligende ud, hvis denne Nedskæring skal gennemføres. Det viser sig nemlig, at der i København er 63 Kasser med 270 000 Medlemmer, og af disse 63 Kasser havde i 1925 2 Kasser Driftsunderskud, og hvad Kapitalformuen angaar, var der kun 38 Kasser, som havde den i Sygekasselovens § 12, 1ste Stykke, krævede Reservefond, nemlig en Reservefond, som svarer til Gennemsnittet af den paagældende Sygekasses samlede Udgifter i de sidste 3 Regnskabsaar. Naar jeg saa tilføjer, at Kontingentet gennemsnitlig laa over 27 Kr. aarlig, foruden Invalidforsikringspræmien og det eventuelle Begravelseskassekontingent, vil ærede Medlemmer af dette høje Ting kunne forstaa, at det vil være grumme vanskeligt, navnlig af Hensyn til de daarligst lønnede og jo ikke mindst de arbejdsløse, at gaa til en Kontingentforhøjelse. Og ser vi paa Forholdene i Købstæderne, er disse endnu uhyggeligere. Der er 139 Provinsygekasser med 345 000 Medlemmer. Heraf havde de 50 Kasser Driftsunderskud, og kun 53 havde den lovbefalede Reservefond; i Købstæderne er Kontingentet godt 24 Kr. aarligt foruden Invalidforsikringspræmien og det eventuelle Begravelseskassekontingent. I Øernes Landdistrikter var der 615 Sygekasser med 370 000 Medlemmer — til Øernes Landdistrikter henregnes Færøerne —, og heraf havde de 121 Kasser Driftsunderskud, og 189 Kasser ejede ikke den lovbefalede Reservefond. I Jylland var der 830 Landsygekasser med 515 000 Medlemmer, og heraf havde de 446 Kasser Driftsunderskud — altsaa over Halvdelen af Kasserne arbejdede i 1925 med Underskud —, og 325 Kasser havde ikke den lovbefalede Reservefond. Det maa tillige erindres, at af de jydsk Landsygekasser er i særlig Grad de sønderjydske Kasser stillet foran en Katastrofe, idet ikke mindre end 73 af de 101 sønderjydske Kasser arbejdede med Driftsunderskud i 1925, og 89 af dem savnede den lovbefalede Reservefond. Ifølge Sygekasseinspektørens Opgørelse arbejdede altsaa i 1925 af 1 647 statsanerkendte Sygekasser de 619 med Driftsunderskud, og de 625 havde endnu